

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

klart frem for Befolkningen, at den ad Fri-
villighedens Vej burde have bidraget til
at undgaa denne Situation.

Som allerede fremhævet vil mit Parti
ikke vige tilbage for at gennemføre Foran-
staltninger af den Art, som den højtærede
Minister foreslaar, hvis det ved nærmere
Undersøgelse viser sig nødvendigt. Vi er
positivt indstillet over for Forslaget ud fra
den Betragtning, at de unge har et menne-
skeligt Krav paa at arbejde og at uddanne
sig under taalelige Boligforhold, og ud fra
den Betragtning, at daarlige Boligforhold
kan avle en samfundsfjendsk Indstilling.

Paa mit Partis Vegne kan jeg tilsige
en velvillig Behandling af alle de Problemer,
som Forslaget rejser. Dette Forslag er et
velegnet Grundlag herfor.

Alvilda Larsen: De Forslag, vi skal
behandle her i Dag, har af det ærede Medlem
Hr. Aksel Møller faaet Karakteristikken:
mærkværdige Forslag. Jeg kan nu ikke se
noget som helst mærkværdigt i de Forslag
— i hvert Fald ikke ud fra de samme Grunde
som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller.
Jeg vilde tværtimod finde det yderst mærk-
værdigt, om det høje Ting og vor Regering
paa Baggrund af den katastrofale og uhold-
bare Boligmangel fortsat vilde negligere
Befolkningens Raab om Hjælp, dens Raab
om Boliger, dens Raab om Værelser.

Som jeg allerede har sagt ved Fremset-
telsen af mit Partis Lovforslag, er Tiden nu
inde til at erstatte Sympati med Handling.
Enten maa vi give op og erkende, at vi ikke
er i Stand til at hjælpe til at faa Problemet
løst, enten maa vi give blankt op og sige
til Folk uden Lejligheder og til Ungdommen
uden Værelser: I maa klare Jer selv! — eller
vi maa foretage de Indgreb, der, hvor ubeha-
gelige de end er, er nødvendige, og uden
hvilke vi ikke vil være i Stand til at skaffe
et eneste Værelse mere frem. Vi befinder os
i en unormal Situation, i en Nødssituation,
hvad Boligspørgsmaalet angaar, og der
kan heller ikke være noget mærkværdigt i,
at vi maa løse dette Problem ved unormale
Foranstaltninger, ved Nødforanstaltninger.
Der skal ikke herske nogen Tvivl om, at
heller ikke mit Parti anser de Nødforanstalt-
ninger, som foreslaas her, for ideelle eller
paa nogen Maade ønskelige. Men de er
nødvendige. Saa meget Realpolitikere maa
man være, at man kan indse det.

Det vigtigste Argument, som man har
ført i Marken imod disse Foranstaltninger,
er, at de krænker Privatlivets Fred, de vil
ødelægge Hjemmelivet, ja, fra en enkelt

Side er man endog gaaet saa vidt som at
hævde, at de er grundlovstridige. Disse
Toner og Argumenter lyder i mine Ører som
falsk Musik. Har vi tidligere, naar det
gjaldt Nødsituationer, hørt disse Toner eller
set disse Argumenter fremsat fra den Side?
Nej! De, der i Dag stiller sig op som Hjem-
menes og Moralens Vogtere, har tidligere
stillet sig komplet uforstaaende og afvisende
over for Hjemmenes Tarv. Er det ikke de
samme Personer, de samme Partier og de
samme Kredse, der med Brask og Bram i
en given Situation har forlangt Tvangs-
forflyttelse af Arbejdskraften? Har man
ikke netop fundet det rimeligt og naturligt
at flytte en Familiefader fra en By til en
anden By, fra en Landsdel til en anden
Landsdel, med Begrundelsen: Mangel paa
Arbejdskraft? Der har man i hvert Fald
ikke vist Betæneligheder ved Indgreb i
Hjemmenes Forhold og i Hjemmelivet.

Man finder det lige saa naturligt, at
en ung Familiefader indkaldes f. Eks. til
Militærtjeneste, selv om han maa afbryde
sine Studier eller anden Uddannelse og Beskæftigelse med stor Fare for bagefter helt
at maatte opgive Studierne eller Beskæftigelsen. Og det er dog Ting, som er temmelig afgørende for netop hans Hjem. Trivsel; det er Forhold, der i mange Tilfælde har undergravet smaa Hjem, det er Forhold, som man ikke har hæftet sig synderlig ved. Og hvor var de henne, disse Hjemmenes Beskyttere og Vogtere, f. Eks. i 1941, da man uden Lov og Dom, direkte brydende Grundloven, trængte ind i Tusinder af danske Statsborgeres Hjem og deporterede Familieforsørgeren? Heller ikke ved den Lejlighed talte de om Hjemmenes Ukrænkelighed, heller ikke da blev der lagt Betæneligheder for Dagen med Hensyn til disse Hjem fortsatte Bestaaen. Mange af disse Hjem blev vitterlig opløst; det kan jeg selv tale med om. Men da var det en Tvangssituation, ikke sandt! Man ønskede det ikke, men man blev nødt til det. Og i Dag! Hvordan kan man have Frimodighed til med stor Patos at tale om Hjemmelivets og Privatlivets Fred, naar Tusinder vitterlig ikke har Privatliv, og andre Tusinders Privatliv krænkes paa det groveste, ikke blot hver Dag, men hver Time og hvert Minut? Det er et Hykleri, som ikke kan anklages stærkt nok.

For mig staar Spørgsmaalet — ligesom Spørgsmaal vedrørende saa mange andre Omraader i vort Samfundsliv i Dag — som et Spørgsmaal om at fordele Byrderne mere rimeligt og retfærdigt. Det drejer sig om ikke mindre end en Retfærdighedshandling